

1.

Helemaal alleen ging ik de eerste keer naar 4U2B. Doodeng vond ik het, maar ik wilde er per se naartoe. Mijn moeder had me een foto in een huis-aan-huiskrantje laten zien van een stel coole jongens en meiden rond een pooltafel.

'Nieuw jongerencentrum The Place 4U2B geopend', las ik. Behalve poolen kon je er tafelvoetballen, muziek luisteren, dansen en andere mensen ontmoeten. Precies wat ik wilde!

'Zullen we er vrijdag heengaan?' vroeg ik op maandag aan Gita. Gita woont tegenover mij, zit bij mij in de klas en elke dag fietsen we samen naar school.

'Oké,' zei Gita.

Maar donderdagavond zei ze dat ze níet ging. We liepen naar het veldje aan de rand van onze woonwijk waar we 's avonds regelmatig met mensen uit de klas rondhingen.

'Waarom niet?' vroeg ik verbaasd.

'Ik heb geen zin.'

'Kom op nou! Je hebt het beloofd!'

Ze schudde haar lange blonde haar naar achteren. 'Ja, maar ik heb er geen zin meer in,' zei ze.

'Hoe kun je dat weten? Je bent er nooit geweest!'

'Het lijkt me niks.'

'Wat ga je dan doen?'

'Gewoon. Thuis...'

'Thuis hangen?!' onderbrak ik haar. 'Straks ben je zestien en zit je nog altijd bij je pa en ma! Word je net als je ouders!'

‘Ik vind het best leuk...’
‘Nou, ik wil níet het hele weekend thuis zitten.’
‘Ik zit niet het hele weekend thuis. We gaan ook weg.’
‘Ja, naar familie,’ zei ik vol verachting.
‘Ook genoeg andere dingen, hoor.’
‘Nou, wij niet,’ zei ik boos.
‘Daar kan ik niks aan doen,’ vond Gita. ‘Ha Meike! Denise! Laurens!’ riep ze.
Ik stak een hand op naar mijn klasgenoten op het veldje. Misschien wilde een van hen wel mee.
‘Echt niet,’ zei Meike. ‘Volgens mij komen daar alleen jongeren van “de andere kant”. O, sorry Denise.’
Denise haalde haar schouders op. ‘De andere kant, pfff.’
Zo noemden we op de basisschool de wijk met hoge flats en kleine rijtjeshuizen, aan de andere kant van het water. Ónze basisschool was aan déze kant, waar wij woonden in chique vrijstaande huizen.
‘Zijn we niet een beetje te groot om dat nog zo te noemen, Meik?’ vroeg ik pesterig.
Bij ons in de klas zaten ook kinderen van “de andere kant”. Sommigen, zoals Denise en Joey, kwamen ook op het veldje.
‘Nou ja, je snapt best wat ik bedoel. Van die probleemjongeren. Je weet wel.’
‘Laten we morgen een fles rum leeg drinken en erheen gaan!’ riep ik. ‘Sloveense rum, 75 %.’
Dat had mijn vader in de kast staan. Ik had het nog nooit geproefd. Ik hield niet zo van alcohol.
‘Dat durf je niet eens,’ zei Meike.
‘Jij altijd met je idiote ideeën,’ zei Gita.
Saaie stofkoppen, dacht ik boos. 4U2B was in onze woonplaats en speciaal voor onze leeftijd. Wat kon er mis mee

zijn? Laurens zei dat er waarschijnlijk niets mis mee was, alleen: hij wilde niet. 'Ik ook niet hoor,' zei Denise.

'En ik wil niet alleen!'

'Dat is jouw probleem,' zei Gita. Denise knikte.

Ik dacht: ik heb geen goeie vriendin, dát is mijn probleem. Maar dat zei ik natuurlijk niet.

Elke dag ging ik naar school, daarna maakte ik huiswerk en 's avonds hing ik op het veldje. Reuze opwindend, maar niet heus.

Mijn klas was oerstom: de ene helft slaapverwekkend saai, de andere helft kakkerig arrogant. In de hoogste klassen zaten wel een paar leuke jongens en ik droomde er vaak van dat zo'n jongen mijn vriend zou worden, maar ondertussen liep ik in mijn eentje rond. Ik vond het er vreselijk. En ik moest nog drie jaar!

Mijn leven was saai. Verschrikkelijk saai. Dat was mijn tweede probleem.

Die vrijdagavond ging ik alleen de deur uit. Het was eind april en niet koud, maar ik voelde me rillerig. Alsof ik naar een strafkamp moest, zo traag fietste ik in de richting van het centrum.

Ik wist waar ik moest zijn. Mijn ouders zijn eigenaar van twee avondsupermarkten - 'Peters Super' - en voorbij de eerste winkel, in de Mosselstraat, was 4U2B. Niet ver van het huis van mijn oma.

Een beetje zenuwachtig vroeg ik me af hoe het er zou zijn. Ik kon me levendig voorstellen wat er allemaal mis zou kunnen gaan. Misschien kwam ik veel te vroeg en was er nog niemand. Zat ik daar voor gek, in m'n eentje. Maar, dacht ik meteen daarna, misschien was het juist heel druk en stond iedereen in groepjes en was niemand alleen. Ik

zou niet zomaar met iemand een praatje durven aanknopen. Ik zou vast een verschrikkelijke blunder slaan. Waarom fietste ik niet gewoon terug naar het veldje? Naar 'onze kant'? Maar dan zou er nooit iets veranderen! Nee, sprak ik mezelf streng toe, je gaat in ieder geval naar binnen en je koopt een cola. Misschien zit je over een half uur weer op de fiets terug, maar niet nu.

Voor de ingang hing een groepje luidruchtige Antilliaanse jongens. Petjes, lage broeken, dure hiphop-shirten, druk gezwaai met hun handen. Nee hè. Die zouden natuurlijk iets lulligs roepen als ik langs hen liep. Jongens doen dat altijd als ze in een groep zijn.

'Echte andere kanters,' zouden Gita of Meike zeggen. Maar ik was anders. Ik vond hen juist spannend. Een beetje eng, maar leuk. Ze zouden mij toch geen tutje vinden? Keurend keek ik omlaag. Ik had mijn stoerste kleren aan. Voor de spiegel thuis was ik heel tevreden geweest, maar nu wist ik het ineens niet meer. Opnieuw aarzelde ik. Wilde ik wel naar binnen? Zou ik niet gewoon doorfiet-sen? Maar dan durfde ik een volgende keer helemaal niet meer terug te komen. Mijn ademhaling versnelde terwijl ik op mijn rem trapte. Op veilige afstand van de jongens - het kon nog lijken of ik ergens anders naar toe ging - zette ik mijn fiets tegen het hek. Daar gaan we dan, dacht ik. Stoer zijn, Suus. Toen liep ik in de richting van de ingang. Shit. Ja hoor. Ze keken al.

'Hé, een nieuw chickie,' begon eentje toen ik vlakbij was.

'Een cuty,' zei een ander.

'Vind je?' zei de volgende. 'Die...'. Wat hij verder nog zei, was onverstaanbaar. Want op dat moment klonk een kei-harde brul door de lege straat: 'Heeeeeeeee Sukkieeeee!'

Ik wist meteen wie het was. Ik had natuurlijk gewoon

door moeten lopen. Hup naar binnen. Alsof ik niets te maken had met die domme schreeuwer. Maar woest draaide ik mij om naar dat rotbroertje dat zo dolgraag alles voor mij verpest.

Hij zegt altijd Sukkie. Dat is begonnen doordat ik hem steevast 'ukkie' noemde.

Toen ik voor de honderdste keer: 'Daan is een ukkie!' riep, verslikte hij zich in zijn boosheid. 'Suus is een sss...sukkie!' riep hij terug.

Daar moesten we allemaal zo om lachen dat hij mij sindsdien zo is blijven noemen: Sukkie. Mijn vader en moeder zeggen meestal Suus. Susanne - zoals ik officieel heet - hoor ik alleen buitenshuis. Ik heb de naam 'Sukkie' nooit erg gevonden. Maar nu begonnen die jongens keihard te lachen.

'Sukkie? Heet jij Sukkie?' riep de grootste en breedste van het stel.

'Hé, Sukkie, suck me!' riep een ander.

'Hahaha, suck me!'

Knalrood werd ik. Nooit gedacht aan Sukkie met ck.

'Sukkel' wilde ik terugzeggen, maar bij de s bleef ik steken omdat het te veel op 'Sukkie' leek, en toen zei ik heel dom:

'Sss... Sikkie.' Ik leek net Daan toen hij vijf jaar oud was.

De brede macho Antilliaanse jongen - een sportschooltype behangen met vette gouden sieraden - keek me door-dringend aan. Hij droeg zijn haar in strak naar achteren gevlochten vlechtjes. Zijn oogwit was zo helder dat het zijn glanzende donkere ogen nog meer deed fonkelen. 'Ja,' zei hij. 'Jij bent sick.'

Hij grijnsde. 'Goeie nickname. Hé Sicky, welkom in de scene.'

2.

De muziek stond lekker hard en er waren redelijk wat mensen binnen. In groepjes stonden jongens en meiden - apart en door elkaar - te ouwehoeren en te lachen. De sfeer was heel relaxed. Ik kocht een cola en leunde tegen een muur. De meeste zitplaatsen waren bezet. Ik keek een beetje rond en probeerde net zo ontspannen over te komen als de rest, maar ik voelde me verschrikkelijk onzeker. Ik had het gevoel dat iedereen me bekeek en me beoordeelde. Er waren heel verschillende types, van alto's tot hiphoppers, maar op een paar gothics na vond ik iedereen er geweldig uitzien. Heel anders dan op het veldje!

Ik bedacht dat ik later wel een eigen café wilde beginnen. Werken in de horeca was misschien wel wat voor mij. Dit was het soort mensen bij wie ik wilde horen! Maar, dacht ik bang, zouden zij mij ook leuk vinden?

Toen ik de blik van een jongen ving, keek ik snel weg. Vond hij dat ik hem stond aan te gapen? Opgelaten ging ik er vandoor. De grote zaal uit. Ik struikelde nog net niet over mijn eigen voeten. Bij het tafelhoetbal bleef ik staan. Zogenaamd relaxed hing ik in de deuropening om het spel te volgen. Ik vroeg me af wat ik hierna kon doen. Ik nipte van mijn cola. Als die op was, had ik letterlijk niets meer om handen.

Ik durfde niemand aan te spreken. Ik durfde niet op één van de paar lege zitplaatsen in de grote zaal te gaan zitten. Ik kon niet in m'n eentje blijven koekeloeren. Als mijn glas leeg was, zou ik weggaan. En wat had ik dan bereikt? Niets. Helemaal niets. Ga maar terug naar je veldje, Suus,

zei ik in mezelf.

‘Doe je mee?’

Automatisch draaide ik mijn gezicht om te zien tegen wie de jongen het had, maar ik zag niemand.

‘Zin om mee te doen?’

Het was een leuke jongen die tegen me sprak. Halflang blond haar dat hij achterover droeg, erg lichtblauwe ogen.

‘Uh nee... Ik kan het niet.’ Sukkel, sukkel, schold ik inwendig. Nu zou hij iemand anders vragen.

‘Geeft niet. Ik kon het eerst ook niet.’

Met knikkende knieën liep ik naar de tafel. De jongen aan de andere kant raapte zijn rugzak van de grond en vertrok.

‘Hé doe, Jesse. Veel plezier!’ Nog net merkte ik de vette knipoog op en toen was ik alleen met hem. Jesse dus.

Met de eerste bal liet Jesse zien wat hij kon. Binnen één seconde knalde de bal door mijn doel. Daarna speelde hij heel voorzichtig om mij de kans te geven het een beetje te leren. Als ik met mijn spelers bij de bal kon, deed hij geen enkele moeite de bal af te pakken. Hij liet mij mijn voetballertjes omslachtig om de bal draaien om te proberen zo hard mogelijk in de richting van het doel te schieten. Echt hard was dat niet en het kostte Jesse dan ook geen enkele moeite alle ballen tegen te houden.

Af en toe, per ongeluk leek het wel, scoorde Jesse. Drie ballen liet ik zélf mijn eigen doel inrollen, maar de achtste bal verdween in Jesses doel. Ik verdacht hem ervan dat hij het expres liet gebeuren. Ik juichte en Jesse lachte.

‘He Sicky, alles goed?’ De brede macho hiphopper die ik buiten ontmoet had, kwam met een vriend bij de tafel staan. Hij droeg een jungle T-shirt en had een gouden ketting met een groot kruis om. Ik liet de negende bal door mijn doel glijden.

‘Niet zo goed,’ grijnsde ik.

‘Fawaka Bling,’ zei Jesse.

‘Hé man.’

‘Bling?’ zei ik terwijl ik licht kleurde. ‘Hoe kom je nou aan die nickname!’

‘Iedereen houdt van bling,’ zei hij met een lachje.

Ik vond Bling spannend maar ook een beetje eng omdat ie zo enorm breed was. Bij Jesse voelde ik me instinctief veilig. Jesse zag er stoer, maar tegelijk heel lief uit.

‘Kom op, Sicky. Harder!’ zei Bling. Ik was er trots op dat hij me zo noemde. Het was ineens alsof ik er helemaal bij hoorde. Het ging beter dan ik had durven dromen.

Opgelaten onder de observerende ogen van Bling liet ik de laatste twee ballen door mijn doel glippen. Mijn wangen gloeiden. Ik deed een stap naar achteren.

‘Gaan jullie maar.’

Jesse speelde in zijn eentje tegen Bling en een jongen die Wacko genoemd werd. Ik volgde de snelle polsbewegingen die de ballen als uit een mitrailleur heen en weer lieten schieten. Pang pang! De ballen ketsten over het veld. Ik liet mijn blik een tijdje op Jesse rusten. Hij moest vast voelen dat ik naar hem keek, maar hij keek niet terug. Op zijn gespannen voorhoofd glommen zweetdruppeltjes. Hij liet zich niet afleiden. Pas na de laatste bal rechte hij zijn rug en lachte naar mij. Bling en Wacko sloegen hem op zijn schouder. Jesse had gewonnen. Met zes - vijf. Ik zag hoe belangrijk dat voor hem was.

We fietsten samen naar huis. Het was koud geworden en we traptten flink door. Ik had Jesse nooit eerder gezien, maar hij bleek in dezelfde wijk te wonen. Niet in een huis als het onze. Hij was van “de andere kant”. Hij woonde

aan de andere kant van het water, in één van de flats. Ik vroeg me altijd af hoe mensen op zo'n kleine ruimte konden leven. Ik was er wel eens binnen geweest. De portieken stonken en de lift kraakte.

'Daar woon ik.' Met mijn hoofd knikte ik naar het slingerende paadje achter de villa's en minderde vaart. Ik verwachtte dat Jesse hetzelfde zou doen, maar dat deed hij niet. Hij riep: 'Hoi, zie je' en fietste door.

Op de stoep staarde ik hem na tot hij in het donker, zonder omkijken, de hoek om was verdwenen. Ik begreep er niets van.

Hoezo begrijp je er niks van, dacht ik toen. Hij gaat er als een speer van door. Duidelijk toch? Hij vindt je niet leuk. Hij vindt je saai. Je hebt geen woord gezegd tijdens het fietsen. Blijf morgen maar thuis. Ga terug naar het veldje. Blijf bij wat je kent.

Nee, hou op, dacht ik toen. Twijfel niet zo aan jezelf! Het is juist klasse dat hij niet meteen van alles probeert! Jongens willen altijd zien hoever ze kunnen gaan. Maar Jesse is anders. Lief.

Hij is leuker, besloot ik, dan alle jongens uit de hoogste klas van mijn school. Bovendien weten die niet eens wie ik ben. En Jesse zie ik morgen weer. Dat heeft hij gevraagd. Natuurlijk zou ik gaan!